Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PAOLO MENGOZZI
föredraget den 17 juli 2014[1]

Mål C-393/13 P

Europeiska unionens råd
mot

Alumina d.o.o.

”Överklagande — Dumpning — Genomförandeförordning (EU) nr 464/2011 — Import av zeolit A i pulverform med ursprung i Bosnien och Hercegovina — Förordning (EG) nr 1225/2009 — Artikel 2 — Normalvärde — Normal handel”

1. Europeiska unionen råd har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 30 april 2014 i mål T-304/11, Alumina/rådet[2] (nedan kallad den överklagade domen). Genom den domen ogiltigförklarade tribunalen rådets genomförandeförordning (EU) nr 464/2011 av den 11 maj 2011 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och om slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av zeolit A i pulverform med ursprung i Bosnien och Hercegovina[3] (nedan kallad den angripna förordningen) i den mån den avser bolaget Alumina d.o.o. (nedan kallat Alumina), sökande i första instans.

2. Rådets överklagande avser tribunalens tolkning av begreppet ”försäljning vid normal handel” i artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen[4] (nedan kallad grundförordningen).

3. Genom förevarande överklagande ställs följande rättsfråga: Ska försäljning till ett pris som på grund av köparens ekonomiska situation omfattar ett risktillägg för försenad eller utebliven betalning betraktas som försäljning ”vid normal handel” och därmed beaktas vid beräkningen av det normalvärde som ska jämföras med exportpriset vid bedömningen av huruvida dumpning föreligger? Rådet anser att tribunalen genom att svara nekande på den frågan i den överklagade domen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när det gäller tolkningen av begreppet ”normal handel”. Rådet har följaktligen yrkat att domstolen ska upphäva tribunalens dom.

1 — Originalspråk: franska.
2 — EU:T:2013:224.
3 — EGT L 125, s. 1.
4 — EGT L 343, s. 51.

I – **Tillämpliga bestämmelser**

4. I artikel 2.1–4 och 2.6 i grundförordningen föreskrivs följande:

”1. Normalvärdet ska vanligtvis grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller ska betala vid normal handel.

Om exportören i exportlandet inte tillverkar eller säljer den likadana produkten får dock normalvärdet fastställas på grundval av andra försäljares eller producenters priser.

Priser mellan parter som förefaller att vara förbundna med varandra eller att sinsemellan tillämpa ett kompensationsarrangemang får anses utgöra priser vid normal handel och användas för att fastställa normalvärdet endast om det fastställs att de inte påverkas av förhållandet mellan parterna.

…

2. Normalvärdet ska i allmänhet fastställas på grundval av försäljningen av den likadana produkten, avsedd för förbrukning på hemmamarknaden, om försäljningsvolymen utgör minst 5 % av försäljningsvolymen till gemenskapen av produkten i fråga. Det är dock tillåtet att utgå från en lägre försäljningsvolym om till exempel de uttagna priserna anses vara representativa för den berörda marknaden.

3. Om försäljning av den likadana produkten vid normal handel inte förekommer eller är otillräcklig, eller om försäljningen på grund av den särskilda marknadssituationen inte möjliggör någon riktig jämförelse, ska normalvärdet för den likadana produkten beräknas på grundval av produktionskostnaden i ursprungslandet jämte ett skäligt belopp för att täcka försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna kostnader samt vinst, eller på grundval av exportpriserna vid försäljning vid normal handel till ett lämpligt tredjeland, förutsatt att dessa priser är representativa.

…

4. Försäljning av den likadana produkten på exportlandets hemmamarknad eller export till tredjeland till priser under summan av tillverkningskostnader per enhet (fasta och rörliga), försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader får på grund av priset anses icke utgöra normal handel och får vid fastställandet av normalvärdet förbigås endast om det fastställs att sådan försäljning äger rum i betydande mängder under en längre tid och till priser som inte medger att full kostnadstäckning nås inom rimlig tid.

…

6. Beloppen för försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna kostnader samt vinst ska baseras på faktiska uppgifter om exportörens eller producentens tillverkning och försäljning av den likadana produkten vid normal handel. När sådana belopp inte kan fastställas på denna grundval, kan beloppen fastställas på grundval av

a) det vägda genomsnittet för de faktiska belopp som har fastställts för andra exportörer eller producenter som är föremål för undersökning avseende produktion och försäljning av den likadana produkten på hemmamarknaden i ursprungslandet,

b) den berörda exportörens eller producentens faktiska kostnader för produktion och försäljning av produkter vid normal handel inom samma generella produktkategori på hemmamarknaden i ursprungslandet,

c) någon annan rimlig metod, under förutsättning att det fastställda tillägget för vinst inte överstiger den vinst som andra exportörer eller producenter normalt får vid försäljning av produkter inom samma generella produktkategori på hemmamarknaden i ursprungslandet.”

II – **Bakgrund till tvisten**

5. Till följd av ett klagomål som ingavs den 4 januari 2010 offentliggjorde Europeiska kommissionen den 17 februari 2010 ett tillkännagivande om inledande av ett antidumpningsförfarande beträffande import av zeolit A i pulverform med ursprung i Bosnien och Hercegovina. [5] Produkten används som tillsats vid framställning av tvättmedel i pulverform och som vattenavhärdare.

6. Den 15 november 2010 antog kommissionen förordning (EU) nr 1036/2010 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av zeolit A i pulverform med ursprung i Bosnien och Hercegovina [6] (nedan kallad den preliminära förordningen) genom vilken kommissionen införde en preliminär antidumpningstull på 28,1 procent på import av denna produkt med ursprung i Bosnien och Hercegovina.

7. Av förordningen framgår dels att undersökningen omfattade perioden från och med den 1 januari till och med den 31 december 2009, dels att Birac-koncernen, i vilken Alumina ingår, under den perioden var den enda exporterande tillverkaren av den berörda produkten i Bosnien och Hercegovina. [7]

8. Det framgår även av den preliminära förordningen att kommissionen vid beräkningen av normalvärdet använde sig av den metod som beskrivs i artikel 2.3 i grundförordningen, eftersom Aluminas försäljning på hemmamarknaden inte var representativ i den mening som avses i artikel 2.2 i samma förordning. För att konstruera ett normalvärde i enlighet med nämnda metod använde sig kommissionen bland annat av den vägda genomsnittliga vinsten, vid normal handel, från den inhemska försäljningen av likadana produkter under undersökningsperioden i den koncern där Alumina ingick. [8]

9. Genom skrivelser av den 1 december 2010 och av den 19 mars 2011 gjorde Alumina bland annat gällande att kommissionens konstruktion av normalvärdet stred mot artikel 2.3 och 2.6 i grundförordningen eftersom kommissionen i detta syfte hade använt sig av vinstmarginalen från försäljningen till Birac-koncernens enda inhemska kund. Den försäljningen hade varit förenad med en ökad risk för försenad eller utebliven betalning och därför omfattade priset ett risktillägg på 25 procent. Alumina ansåg följaktligen att försäljningen inte utgjorde normal handel enligt grundförordningen och att den således inte kunde beaktas vid konstruktionen av normalvärdet.

10. Genom den angripna förordningen införde rådet en slutgiltig antidumpningstull på 28,1 procent för zeolit A i pulverform med ursprung i Bosnien och Hercegovina vilken skulle tillämpas på nettopriset fritt Europeiska unionens gräns, före tull.

11. Av förordningen framgår att rådet inte godtog Aluminas argument om att den inhemska försäljningen inte skulle anses ha skett vid normal handel. Rådet fann att ”[undersökningen visade] att uppgifterna och bevisningen som Birac[-koncernen] lämnat utgjorde en tillförlitlig grund för att fastställa normalvärdet.” [9]

5 — EGT C 40, s. 5.

6 — EUT L 298, s. 27.

7 — Se skälen 3, 10 och 11 i den preliminära förordningen.

8 — Se skälen 21–26 i den preliminära förordningen.

9 — Se skäl 20 i den omtvistade förordningen.

III – **Den överklagade domen**

12. Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 16 juni 2011 väckte Alumina talan om ogiltigförklaring av den angripna förordningen. Alumina anförde två grunder till stöd för sin talan, dels åsidosättande av artikel 2.3 och 2.6 i grundförordningen, dels åsidosättande av artikel 2.6 i samma förordning.

13. I den överklagade domen ansåg tribunalen att den andra grunden, avseende felaktig tillämpning av begreppet försäljning ”vid normal handel”, skulle prövas först. Tribunalen fann således först att den andra grundens första del inte kunde godtas, genom vilken Alumina anförde att icke-representativ försäljning i den mening som avses i artikel 2.2 i grundförordningen inte kunde anses ha skett vid normal handel. Tribunalen prövade sedan den andra grundens andra del. I den delen gjorde Alumina gällande att rådet hade begått ett fel då det betraktade Aluminas försäljning av den berörda produkten till bolagets enda inhemska kund som normal handel, trots att priset hade höjts med ett risktillägg på 25 procent för försenad eller utebliven betalning.

14. I detta hänseende framhöll tribunalen först, i skälen 26–30 i den överklagade domen, att syftet med att konstruera ett normalvärde enligt artikel 2.3 och 2.6 i grundförordningen är att få fram ett normalvärde som så långt möjligt motsvarar det pris produkten skulle ha om den såldes vid normal handel i ursprungslandet eller exportlandet. Vidare framhöll tribunalen den rättspraxis enligt vilken begreppet normal handel, vilket enligt tribunalen är ett objektivt begrepp, är avsett att utesluta situationer i vilka den inhemska försäljningen inte sker vid sådan handel från att beaktas vid fastställandet av normalvärdet. Enligt tribunalen kan detta begrepp åberopas både av institutioner och av berörda aktörer då det föreligger omständigheter som innebär att de aktuella transaktionerna inte kan anses normala.

15. När det specifikt gäller det aktuella risktillägget fann tribunalen i punkterna 36–41 i den överklagade domen att ett sådant tillägg inte utgör en del av den sålda produktens värde och inte har något samband med produktens egenskaper, utan att det i själva verket utgör ett vederlag för den risk leverantören tar när försäljning av produkter sker till en viss kund. Det är kundens identitet som ligger till grund för tillägget och som är bestämmande för dess storlek. Om ett sådant tillägg beaktades vid konstruerandet av normalvärdet skulle, enligt tribunalen, en faktor tas med i beräkningen som inte är ägnad att påvisa det pris till vilket produkten skulle säljas i ursprungslandet, utan som endast avser den enskilda inhemska köparens betalningsförmåga. Tribunalen menade att det faktum att ett sådant risktillägg beaktas på ett artificiellt sätt höjer resultatet av beräkningen av normalvärdet vilket inverkar på beräkningens giltighet och följaktligen giltigheten i bedömningen av huruvida dumpning föreligger.

16. Mot bakgrund av ovanstående biföll tribunalen talan och ogiltigförklarade den angripna förordningen i den mån den avsåg Alumina.

IV – **Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden**

17. Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 11 juli 2013 har rådet överklagat tribunalens dom.

18. Rådet har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— ogilla talan,

— förplikta Alumina att ersätta rättegångskostnaderna för överklagandet och förfarandet vid tribunalen.

19. Alumina har yrkat att domstolen ska

— i första hand ogilla rådets överklagande,

— i andra hand pröva talan i första instans och ogiltigförklara den angripna förordningen,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

V – **Bedömning**

20. Rådet har som enda grund till stöd för sitt överklagande, vilket uteslutande avser punkterna 36–41 i den överklagade domen, anfört att begreppet försäljning ”vid normal handel” tolkades oriktigt. Rådet har gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av detta begrepp, i den mån tribunalen fann att försäljning inte har skett vid normal handel och således inte ska beaktas vid beräkning av normalvärdet om försäljningspriset omfattar ett sådant tillägg som i det aktuella fallet, vilket tillägg var avsett att täcka risken för försenad eller utebliven betalning från köparens sida. Rådet har även gjort gällande att tribunalen genom att göra en sådan tolkning åsidosatte rättssäkerhetsprincipen. Slutligen har rådet gjort gällande att tribunalen åsidosatte sin motiveringsskyldighet.

21. Det finns anledning att först pröva den invändning om rättegångshinder som Alumina anfört mot överklagandet innan vi går in på de argument som rådet anfört som enda grund.

A – *Huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning*

22. Alumina har anfört att rådets enda grund till stöd för sitt överklagande avser en sakfråga och inte ett åsidosättande av en rättslig bestämmelse. Grunden kan således inte tas upp till prövning vid domstolen och därmed ska överklagandet i sin helhet avvisas. I inlagorna till tribunalen betecknade rådet självt frågan huruvida Aluminas inhemska försäljning till bolagets enda inhemska kund hade skett vid normal handel som en sakfråga. Rådet har bestridit invändningen om rättegångshinder och anser att överklagandet kan tas upp till prövning.

23. I detta hänseende ska det framhållas att det framgår av artikel 256 FEUF och artikel 58 första stycket i domstolens stadga att tribunalen ensam är behörig att dels fastställa de faktiska omständigheterna, dels bedöma de faktiska omständigheterna. Det är endast när det framgår av handlingarna i målet att de omständigheter som tribunalen fastställt är materiellt oriktiga respektive när bevisningen till stöd för dessa omständigheter har missuppfattats som ett sådant fastställande eller en sådan bedömning utgör en sådan rättsfråga som är underställd domstolens kontroll inom ramen för överklagandet. Domstolen är däremot, enligt artikel 256 FEUF, behörig att pröva tribunalens rättsliga bedömning av dessa omständigheter och de rättsliga följderna därav. [10]

24. Att konkret fastställa huruvida viss försäljning har skett vid normal handel är visserligen en fråga om faktiska omständigheter som undgår domstolens prövning, men rådet har emellertid som enda grund anfört att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av begreppet försäljning ”vid normal handel” i artikel 2 i grundförordningen, i och med att tribunalen fann att sådan försäljning kan äga rum även om försäljningspriset omfattar ett risktillägg för försenad eller utebliven betalning.

10 — Se dom rådet/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, punkt 55 och där angiven rättspraxis.

25. Rådets enda grund avser således inte tribunalens fastställande av faktiska omständigheter eller bevisprövning, utan tolkningen av ett rättsligt begrepp och de rättsliga följderna av dess tillämpning på sådana omständigheter som har fastställts.

26. Av detta följer enligt min mening att den enda grund som har anförts av rådet kan tas upp till sakprövning.

B – *Prövning i sak*

1. Parternas argument

27. Rådet har gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att utgå från principen att försäljning inte har skett vid normal handel om en del av priset, såsom i det aktuella fallet ett risktillägg för utebliven betalning, inte är kopplat till produktens värde. Något stöd för en sådan tolkning av begreppet försäljning ”vid normal handel” finns inte vare sig i grundförordningen eller i Världshandelsorganisationens avtal om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994[11] (nedan kallat antidumpningsavtalet). Inte heller ges något stöd för den tolkningen i domstolens rättspraxis.

28. Kriteriet att priset ska ”återspegla produktens värde”, vilket tillämpades av tribunalen, är enligt rådet olämpligt för att avgöra huruvida en försäljning har skett vid normal handel. Ett sådant kriterium innebär nämligen att institutionerna systematiskt tvingas att ”gissa” sig till skälen till att de inrapporterade priserna har betalats (eller tillämpats) och fastställa en produkts reella värde. Detta skulle dels vara ogenomförbart och strida mot rättssäkerhetsprincipen, dels sakna all koppling till begreppet normal handel, vilket förutsätter en kontroll av huruvida den aktuella försäljningen har ägt rum under sådana förutsättningar och i enlighet med sådan praxis som under en rimlig tid kan anses vara normal för den aktuella inhemska försäljningen.

29. Tribunalens tolkning skulle dessutom innebära en betydande risk för missbruk. För att inhemsk försäljning till ett högt pris inte ska beaktas vid en dumpningsberäkning skulle det nämligen vara tillräckligt för exportören att i sitt avtal om inhemsk försäljning inkludera ett villkor om att priset omfattar ett tillägg för vilken artificiell faktor som helst, vilken kan antas sakna koppling till produktens värde, och sedan göra gällande att försäljningen därmed inte har ägt rum vid normal handel och således inte ska beaktas vid beräkningen av normalvärdet.

30. Enligt rådet har tribunalen även gjort en obefogad hänvisning till artikel 2.10 k i grundförordningen i punkt 38 i den överklagade domen. De justeringar som föreskrivs i den bestämmelsen är avsedda att undanröja vissa skillnader mellan normalvärdet och exportpriset och är endast tillämpliga sedan det värdet har fastställts, och inte i syfte att fastställa det.

31. Slutligen har rådet anfört att tribunalen inte motiverade sina slutsatser i tillräcklig utsträckning och därmed åsidosatte sin motiveringsskyldighet.

11 — Avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, s. 103; svensk specialutgåva, område 1, volym 38, s. 105) i bilaga 1A till avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO), undertecknat i Marrakech den 15 april 1994 och godkänt genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 3).

32. Alumina har å sin sida anfört att tribunalen inte gjorde någon oriktig tolkning av begreppet försäljning vid normal handel utan tillämpade de kriterier som domstolen har utarbetat i sin rättspraxis på ett korrekt sätt. Således gjorde tribunalen en korrekt bedömning då den fann att den inhemska försäljningen med ett risktillägg inte kunde betraktas som försäljning vid normal handel, eftersom den inte var följden av ett normalt beteende från köparens sida och inte heller av en normal prisbildning.

33. Argumentet om risk för missbruk är vilseledande. Kommissionen har nämligen själv medgett att Aluminas försäljning till den enda inhemska kunden påverkades av ett risktillägg på 25 procent som uttryckligen syftade till att täcka risken för utebliven betalning. Rådet kan följaktligen inte anföra att tillägget är artificiellt. Dessutom finns det ingen risk för missbruk i och med att tribunalen uttryckligen har kopplat sin tolkning av begreppet försäljning vid normal handel till förekomsten av ett sådant risktillägg som är aktuellt i förevarande mål.

34. Slutligen har Alumina anfört dels att tribunalens tolkning av begreppet försäljning vid normal handel är förenlig med rättspraxis och följaktligen inte innebär något åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen, dels att tribunalen har motiverat sina slutsatser i tillräcklig utsträckning.

2. Bedömning

35. Rådets överklagande avser tribunalens tolkning av begreppet försäljning ”vid normal handel” (*ordinary course of trade*) i den överklagade domen, vilken enligt rådet är ett uttryck för felaktig rättstillämpning.

36. I detta hänseende finns det anledning att framhålla att det i artikel 1.2 i grundförordningen föreskrivs att exportpriset till gemenskapen ska jämföras med det pris som en likadan produkt betingar vid normal handel i exportlandet för att det ska kunna fastställas huruvida en produkt ska anses vara dumpad.

37. Begreppet normal handel kan således inte skiljas från begreppet dumpning. Närmare bestämt ingår begreppet i fastställandet av normalvärdet på en likadan produkt som ska jämföras med exportpriset för att det ska kunna avgöras huruvida dumpning föreligger. Begreppet normal handel återfinns i hela avsnitt A i artikel 2 i grundförordningen, vilken innehåller bestämmelser för fastställandet av normalvärdet.[12] Försäljning som inte sker vid normal handel ska inte beaktas vid beräkningen av normalvärdet.[13]

38. Trots att begreppet normal handel utgör ett grundläggande begrepp för fastställandet av dumpning innehåller varken antidumpningsavtalet eller grundförordningen någon definition av begreppet. Grundförordningen ger emellertid viss vägledning i detta hänseende eftersom den uttryckligen föreskriver två typer av försäljning som på vissa villkor inte kan anses vara normal handel och vars pris således får undantas från beräkningen av normalvärdet.

12 — Begreppet återfinns närmare bestämt både i artikel 2.1 första stycket i grundförordningen, där det fastställs att normalvärdet vanligtvis ska grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller ska betala vid normal handel, och i artikel 2.3 och 2.6 i samma förordning, där det föreskrivs att konstruktionen av normalvärdet ska grundas på faktiska uppgifter om produktion och försäljning, *vid normal handel*, av likadana produkter från den exportör eller tillverkare som omfattas av undersökningen.

13 — Se, för ett liknande resonemang, punkt 139 i rapporten från WTO:s överprövningsorgan av den 24 juli 2001 i ärendet DS 184, United States – Anti-dumping Measures on Certain Hot-Rolled Steel Products from Japan (Förenta staterna – antidumpningsåtgärder avseende vissa produkter i varmvalsat stål med ursprung i Japan).

39. Det rör sig för det första om försäljning som äger rum mellan två parter som är förbundna med varandra eller som sinsemellan tillämpar ett kompensationsarrangemang. Enligt artikel 2.1 tredje meningen i grundförordningen får priser vid sådan försäljning endast anses utgöra priser vid normal handel om det fastställs att de inte påverkas av förhållandet mellan parterna.[14] Av detta följer att priser från sådan försäljning får beaktas vid fastställandet av normalvärdet enbart om det kan styrkas att samarbets- eller avtalsförhållandet mellan säljaren och köparen inte har påverkat prisbildningen.

40. För det andra rör det sig om transaktioner vid vilka en produkt säljs till ett pris som är lägre än tillverkningskostnaderna. Enligt artikel 2.4 i grundförordningen[15] får sådan försäljning inte anses utgöra normal handel om den äger rum i betydande mängder under en längre tid och till priser som inte medger att full kostnadstäckning nås inom rimlig tid.

41. Dessa båda typer av försäljning utgör uppenbarligen inte de enda fallen då försäljning inte kan anses ske vid normal handel. Institutionerna har i sin praxis i flera andra situationer funnit att försäljning inte har ägt rum vid normal handel.[16]

42. Domstolen själv har redan haft tillfälle att pröva begreppet normal handel. I domarna i målen Goldstar/rådet[17] och Ajinomoto och NutraSweet/rådet och kommissionen[18] fann domstolen att begreppet normal handel rör arten av den aktuella försäljningen i sig och att begreppet vid fastställandet av normalvärdet är avsett att utesluta sådana situationer där försäljning på hemmamarknaden inte sker på normala handelsvillkor, särskilt när en produkt säljs till ett pris som understiger tillverkningskostnaderna eller när transaktioner görs mellan parter som har kommersiellt samband eller har en överenskommelse om kompensation.

43. Denna rättspraxis – såsom för övrigt framgår av de båda exemplen ovan, vilka anges redan i grundförordningen – grundar sig på själva syftet med begreppet normal handel, vilket är att säkerställa att normalvärdet i så hög grad som möjligt motsvarar det normala priset för en likadan produkt på exportörens hemmamarknad. Om villkoren och förutsättningarna för en försäljning skiljer sig från de affärsmetoder som tillämpas för likadana produkter på nämnda marknad vid den relevanta tidpunkten för fastställande av dumpning utgör den försäljningen inte en lämplig grund för fastställande av normalvärdet för en likadan produkt på nämnda marknad och ska således inte beaktas.[19]

44. Av vad som anförts ovan framgår att bedömningen i syfte att fastställa huruvida en försäljning har ägt rum vid normal handel ska utföras av institutionerna i varje enskilt fall och mot bakgrund av syftet med begreppet normal handel enligt vad som anges i föregående punkt. Vid den bedömningen ska institutionerna beakta alla relevanta faktorer och alla särskilda omständigheter vid den aktuella försäljningen.[20]

14 — Se, beträffande priser som tillämpas mellan parter som sinsemellan tillämpar ett kompensationsarrangemang, dom Petrotub och Republica/rådet, C-76/00 P, EU:C:2003:4, särskilt punkt 85.

15 — Bestämmelsen motsvarar artikel 2.2.1 i antidumpningsavtalet.

16 — Se, exempelvis, kommissionens förordning nr 2818/91 av den 23 september 1991 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av bomullstråd med ursprung i Brasilien, Egypten och Turkiet och om avslutande av antidumpningsförfarandet avseende bomullstråd med ursprung i Indien och Thailand (EGT L 271, s. 17, skäl 13) eller kommissionens förordning (EG) nr 837/2000 av den 19 april 2000 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa katodstrålerör för färgtelevisionsapparater med ursprung i Republiken Indien, Malaysia, Folkrepubliken Kina och Republiken Korea (EGT L 102, s. 15, skäl 11).

17 — Dom Goldstar/rådet, C-105/90, EU:C:1992:69, punkt 13.

18 — Dom Ajinomoto och NutraSweet/rådet och kommissionen, C-76/98 P och C-77/98 P, EU:C:2001:234, punkt 39.

19 — Se även, för ett liknande resonemang, den i punkt 13 ovan angivna rapporten från WTO:s överprövningsorgan av den 24 juli 2001, punkt 140.

20 — Samma inställning, med avseende på en bedömning av varje enskilt fall, har intagits av United States Court of International Trade. Se CEMEX, S.A. v. United States, 19 cit 587 (1995), NTN Bearing Corp of America v. United States, 23 cit 486 (1999) och Bergerac, NC v. United States, 102 F. Supp. 2d 497 (2000).

45. Mot den bakgrunden ska det framhållas att priset endast utgör en del, om än väsentlig, av villkoren och förutsättningarna för en försäljning. För att fastställa huruvida en försäljning motsvarar normal handel ska priset bedömas mot bakgrund av andra villkor och förutsättningar för transaktionen. [21] Följaktligen kan priset för en försäljning beaktas för fastställande av normalvärdet på en likadan produkt först efter en bedömning av samtliga relevanta faktorer, inte minst villkoren och förutsättningarna för den aktuella försäljningen.

46. Domstolen har redan angett att institutionerna när de bedömer huruvida en försäljning ska betraktas som normal handel ska ge en motivering som inte får inskränka sig till kategoriska påståenden som endast motsvarar hänvisningar till rättsakter. [22]

47. När det gäller begreppet försäljning vid normal handel ska det tilläggas att detta är ett objektivt begrepp, vilket tribunalen – enligt min mening med rätta – framhöll i punkt 29 i den överklagade domen.

48. Detta innebär att begreppet försäljning vid normal handel inte bara kan åberopas av institutionerna för att neutralisera sådana handlingar som vidtas för att dölja dumpningen eller dess omfattning, utan även av de berörda aktörerna i sådana fall då det föreligger omständigheter som innebär att de aktuella transaktionerna inte kan anses normala. [23]

49. Samtidigt innebär begreppets objektiva innebörd att fastställandet att en affärstransaktion ska anses vara normal måste ske på grundval av objektiva faktorer avseende denna transaktion. Däremot kan det bestridas att en affärstransaktion ska anses vara normal om det föreligger subjektiva faktorer som, samtidigt som de kan påverka villkor och förutsättningar för en specifik affärstransaktion, uteslutande rör särskilda egenskaper hos båda eller en av parterna i transaktionen. I sådana situationer kan det vara så, att beaktandet av subjektiva faktorer vid fastställandet av villkoren och förutsättningar för affärstransaktionen inte återspeglar normal handel i det aktuella landet. Beaktandet av sådana specifika subjektiva egenskaper vid fastställandet av villkor och förutsättningar för en försäljning kan således enligt min mening, med förbehåll för en bedömning i varje enskilt fall, medföra att försäljningen inte kan anses utgöra ”normal handel”.

50. Slutligen anser jag det alltjämt viktigt att framhålla att institutionerna vid sin bedömning av varje enskilt fall i syfte att fastställa huruvida försäljningen har skett vid normal handel måste ha ett visst utrymme för skönsmässig bedömning avseende dels vilka faktorer som är relevanta i varje enskilt fall, dels den konkreta bedömningen av dessa faktorer utifrån de specifika omständigheterna i det enskilda fallet.

51. Att institutionerna har ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning bekräftas enligt min mening av den terminologi som används i grundförordningen när det gäller de två typer av transaktioner som avses ovan i punkterna 39 och 40. Transaktioner som under vissa omständigheter inte kan anses utgöra normal handel är försäljning mellan parter som är förbundna med varandra eller som sinsemellan tillämpar ett kompensationsarrangemang och försäljning som skett till ett lägre pris än kostnaderna. Att verbet ”kunna” används i grundförordningen i de aktuella bestämmelserna talar nämligen för att de behöriga institutionerna har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller huruvida dessa typer av försäljning i det konkreta fallet ska kvalificeras som normal handel. [24] Om institutionerna har ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning för att pröva

21 — Se även, för ett liknande synsätt, punkt 142 i den i punkt 13 ovan angivna rapporten från WTO:s överprövningsorgan av den 24 juli 2001.

22 — Se dom Petrotub och Republica/rådet, EU:C:2003:4, punkt 87.

23 — Punkterna 29 och 30 i den överklagade domen.

24 — I detta hänseende bör det framhållas att verbet kunna (”may” i den engelska versionen) även används i artikel 2.2.1. i antidumpningsavtalet, vilken i enlighet med vad som anges ovan i fotnot 15, motsvarar artikel 2.4 i grundförordningen.

huruvida de olika typer av försäljning som uttryckligen föreskrivs i grundförordningen ska anses vara normal handel, anser jag att de i ännu högre grad måste ha ett sådant utrymme för att pröva huruvida handeln ska betraktas som normal när det gäller transaktioner som inte uttryckligen beskrivs i förordningen.

52. Jag anser att det är mot denna bakgrund som de argument som anförts av rådet mot den överklagade domen ska prövas.

53. När det gäller rådets anmärkning att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att utgå från principen att en försäljning endast kan anses ha skett vid normal handel om priset återspeglar produktens värde, anser jag att anmärkningen har sin grund i en oriktig läsning av den överklagade domen.

54. I punkterna 36–39 i den överklagade domen fann tribunalen endast med utgångspunkt i övervägandena i punkterna 27–30 att om ett sådant risktillägg som det aktuella beaktades vid konstruerandet av normalvärdet skulle en faktor tas med i beräkningen av normalvärdet som inte är ägnad att påvisa det pris till vilket produkten skulle säljas i ursprungslandet under normala förutsättningar, utan som endast avser den enskilda inhemska köparens betalningsförmåga. Om den faktorn tas med i beräkningen av normalvärdet innebär det enligt tribunalen en artificiell höjning av resultatet av den beräkningen så att detta resultat inte längre, på ett så verklighetstroget sätt som möjligt, ger uttryck för det pris den aktuella produkten skulle säljas för om försäljningen skedde vid normal handel i ursprungslandet.

55. Jag anser inte att detta resonemang bygger på någon felaktig rättstillämpning. Det har nämligen inte bestridits att det aktuella tillägget inte berörde en objektiv faktor som hade någon inverkan på prisbildningen, utan snarare var förknippat med en subjektiv faktor som, med tribunalens ordval, ”endast avser den enskilda inhemska köparens betalningsförmåga”. [25]

56. Betalningsförmågan hos köparen av de aktuella produkterna kan med all säkerhet utgöra en faktor som kan inverka på prisbildningen vid en specifik försäljning (eller på andra transaktionsvillkor), men den berör uteslutande en egenskap som är unik för den parten i den aktuella affärstransaktionen. Såsom jag redogjort för ovan i punkt 49 utgör subjektiva faktorer av denna art hinder för att den aktuella försäljningen kvalificeras som ”normal”, med förbehåll för en bedömning i varje enskilt fall av samtliga relevanta faktorer mot bakgrund av det särskilda syfte med begreppet normal handel som anges ovan i punkt 43.

57. I motsats till vad som anförts av rådet anser jag däremot inte att det framgår av den överklagade domen att tribunalen anser att försäljning endast har skett vid normal handel om försäljningspriset återspeglar produktens värde.

58. Visserligen angav tribunalen i punkt 36 i den överklagade domen att risktillägget inte utgjorde ”en del av den sålda produktens värde och [inte hade något] samband med produktens egenskaper” och i punkt 38 att det utgjorde en faktor ”som inte [återspeglade] en del av värdet av den sålda produkten”. Jag anser emellertid att det är fel att tolka dessa punkter i den överklagade domen i den meningen att tribunalen gjorde principiella uttalanden enligt vilka den normala karaktären vid en försäljning nödvändigtvis måste vara beroende av den omständigheten att priset återspeglar produktens värde.

59. Mot bakgrund av vad som anförts ovan i punkterna 36–51 anser jag att sådana principiella uttalanden mycket riktigt skulle vara felaktiga, eftersom begreppet normal handel rör arten av den aktuella försäljningen i sig och förutsätter en bedömning i varje enskilt fall där priset endast utgör en av flera faktorer.

25 — Slutet av punkt 36 i den överklagade domen. I detta hänseende vill jag framhålla att, även om denna bedömning hade bestridits, skulle det under alla omständigheter röra bedömningen av faktiska omständigheter som undgår domstolens kontroll.

60. Tribunalens uttalanden i punkterna 36–38 i den överklagade domen ger långt ifrån uttryck för en princip, utan ska enligt min mening ses som en hänvisning till den omständigheten att risktillägget med de särskilda förutsättningarna i det aktuella fallet inte återspeglade en objektiv faktor som påverkade prisbildningen – exempelvis produktens värde eller egenskaper -, utan snarare var förknippad med en subjektiv faktor, det vill säga betalningsförmågan hos den enskilda inhemska köparen.

61. När det gäller rådets argument om risken för missbruk ska det framhållas att institutionerna såsom jag påpekat ovan i punkterna 50 och 51 har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning avseende såväl frågan om vilka relevanta objektiva faktorer som ska beaktas som själva bedömningen av dessa faktorer. Dessutom borde eventuella argument från de aktörer som berörs av undersökningen i syfte att ifrågasätta huruvida en eller flera försäljningar har skett vid normal handel understödjas av uppgifter eller handlingar som kan styrka de anförda omständigheterna. Det ankommer på institutionerna själva att bedöma uppgifter som anförs till stöd för sådana påståenden samtidigt som de i enlighet med artikel 18.1 i grundförordningen har rätt att lämna oriktiga eller vilseledande uppgifter utan avseende. I detta hänseende är det lämpligt att framhålla att det i det aktuella fallet anges i själva den angripna förordningen att uppgifterna som lämnats var tillförlitliga. [26]

62. Rådets argument att tribunalen oriktigt hänvisade till artikel 2.10 k i grundförordningen anser jag vara verkningslöst. Även om det fastställdes att hänvisningen var felaktig skulle det nämligen inte ha någon inverkan på riktigheten i tribunalens tolkning av begreppet försäljning vid normal handel i den överklagade domen. Således skulle hänvisningen inte i sig kunna föranleda något upphävande av den överklagade domen.

63. Av vad som sammantaget anförts ovan framgår att rådets invändning om felaktig rättstillämpning vid tolkningen av begreppet försäljning vid normal handel inte kan godtas, eftersom den grundar sig på en oriktig läsning av tribunalens dom. Följaktligen kan tribunalens bedömning inte skapa någon rättsosäkerhet, varför rådets invändning om åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen inte heller kan godtas.

64. Det framgår även av bedömningen ovan att det av motiveringen till den överklagade domen klart och tydligt framgår hur tribunalen har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för det fattade beslutet och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin kontroll. [27] Härav följer enligt min mening att anmärkningen om åsidosättande av motiveringsskyldigheten, vilken för övrigt inte underbyggs av något specifikt argument, inte heller kan godtas.

65. Mot bakgrund av vad som anförts ovan, föreslår jag att överklagandet inte kan bifallas med stöd av den enda grunden, varför överklagandet ska ogillas i sin helhet.

VI – **Rättegångskostnader**

66. Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Eftersom rådets överklagande ska ogillas såvitt avser den enda anförda grunden och Alumina har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna ska detta yrkande bifallas.

26 — Se punkt 20 i den angripna förordningen och punkt 11 ovan.

27 — Se dom Areva m.fl./kommissionen, C-247/11 P, EU:C:2014:257, punkt 54 och där angiven rättspraxis.

VII – **Förslag till avgörande**

67. Med hänsyn till vad som anförts ovan föreslår jag att domstolen meddelar följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europeiska unionens råd ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Alumina d.o.o.